

DE TSAAR VAN EENDER WAAR

Tante Geola
De Tsaar van eender waar
Mark Tijsmans
Met illustraties van Marc-Aurèle Versini

Vanaf 10 jaar

Eerste druk: september 2017

© 2017, Mark Tijsmans en Van Halewyck
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
www.pelckmansuitgevers.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Boekverzorging: Peer De Maeyer

D/2017/7104/77
ISBN 978 94 6131 741 4
NUR 283

vanhalewyck.be

 vanhalewyck
 vanhalewyck
 van_halewyck

Van Halewyck

*Citaat uit: *Werkelijk wonderlijke wetenswaardigheden*
Serafijn Paracelsus – Eerste druk: 1528

HOOFDSTUK 1

Dus daarom waren de gordijnen dicht!

En daarom zat de deur op dubbel slot!

Daarom was de garagepoort langs binnen afgesloten zodat ze niet openging. Zelfs niet om het vehikel voor noodgevallen binnen te stallen!

Bas Bonje Bolleboos trapte snoeihard tegen de poort.

Vehikel voor noodgevallen. Zo noemde Bas de bakfiets van zijn ouders, waarmee ze tegenwoordig van en naar de supermarkt reden, om te bewijzen hoe milieubewust ze wel waren. Behalve als het regende. Dan namen ze de auto. En ook als mama mooie kleren droeg. Of net naar de kapper geweest was. Of als papa niet thuis was en het dus niet zou te weten komen. Dan nam mama altijd de auto.

Bas Bonje Bolleboos haatte de bakfiets van zijn ouders. Hij weigerde met het ding rond te rijden, behalve in noodgevallen. Zoals vanmorgen dus. Op de laatste schooldag! Het voorwiel van zijn prachtige fiets had plots zo plat als een pannenkoek gestaan. Er had niks anders op gezeten dan met die bakfiets naar school te rijden. Met het gevaar om uitgelachen te worden. Vernederd. Gekrenkt en beschimpt door zijn beste vrienden. Om over zijn vriendinnen nog maar te zwijgen.

Gelukkig had Bas Bonje steeds een huissleutel bij zich. Hij viste het ding op uit de diepere regionen van zijn schooltas en zuchtte. Hij wist best wat er aan de hand was. Toch niet weer. Niet nu. Net nu de grote vakantie begon.

Bas Bonje liep de trap op, rechtstreeks naar zijn slaapkamer, trok zijn donkerblauwe schooluniform uit en smet zijn schooltas de vuilbak in. De poetsvrouw zou die er vast weer uithalen, maar nu gaf het even zo'n leuk gevoel!

In een coole jeans en een leuk T-shirt met fijne streepjes voelde hij zich veel beter. De jongen liep naar de badkamer, ging met zijn handen door zijn blonde haren zodat die wat wilder op zijn hoofd stonden dan op school was toegelaten en zette zijn modieuze blauwe bril wat nonchalanter op zijn neus. Hij knipoogde even naar zichzelf in de spiegel, liep een verdieping lager naar de woonkamer en zag meteen de grote envelop met zijn naam op het bureau tegen de muur.

Voor Bas Bonje Bolleboos, stond erop geschreven. In mama's geschrift. Het was altijd mama's geschrift. Papa schreef nooit brieven.

Bas Bonje Bolleboos was twaalf. Hij had net naar ieders tevredenheid de lagere school succesvol doorlopen en had voor zichzelf een weergaloos fijne vakantie gepland zonder zorgen en met alleen maar pret.

'Tot zover dus de theorie!' zei hij bij zichzelf, terwijl hij de envelop opende en min of meer wist wat hij te lezen zou krijgen...

Lieve Bas Bonje,
Bolleboosje van me,

Hoe gaat het met je, mijn liefje? Was het fijn op school? Sorry dat we niet aanwezig waren op je diploma-uitreiking! Er is echt op het allerlaatste moment nog iets tussengekomen!

‘Pff...’ mompelde Bas Bonje tegen zijn ouders die er niet waren. ‘Ik hoop dat jullie je lekker schuldig voelen. Jullie waren de enige ouders die niet aanwezig waren.’

Maar we waren vast niet de enige ouders die niet aanwezig waren.

‘WEL DUS!’ riep Bas Bonje luid. Hij had net zo willen staan glunderen met zijn toffe coole goeie punten als de andere kinderen van de klas. Hij was weliswaar niet bij de allerbesten, maar wel net daaronder. Hij had mooi voor aap gestaan!

Maar zoals je zeker zal begrijpen, Basje, gebeuren er in het leven soms onverwachte dingen waardoor mensen hun verantwoordelijkheid moeten nemen. En die zijn dan vaak belangrijker dan afspraken met je kinderen.

‘NIET DUS! Hadden jullie echt geen halve dag kunnen wachten om in allerijl te vertrekken!’

Als je hoort wat er gaande is, zal je zeker begrijpen waarom we niet nog een halve dag konden wachten om in allerijl te vertrekken.

Deze ochtend bereikte ons verschrikkelijk nieuws uit de wereld van de fauna en flora. De blauwgetinte platvoetsalamander, die enkel nog voorkomt in de zompige zeekomkommermoerassen nabij Vladivostok, is plots ook daar bijna verdwenen! Het is een raadsel waar ze naartoe zijn, al wordt aangenomen dat het komt omdat hun prooien schaarser worden en ze door hun platvoeten minder snel kunnen jagen dan andere dieren. De paar nog overgebleven exemplaren moeten dus dringend geholpen en gered worden.

Daarom heeft papa een expeditie op touw gezet, die de blauwgetinte platvoetsalamander zal voorzien van steunzolen, zodat hun voeten weer recht staan, waardoor ze sneller kunnen lopen en dus ook beter prooien kunnen vangen.

Hoewel internationale steun nog niet verzekerd is en sommige wetenschappers zelfs openlijk durven

twijfelen aan de ideeën van papa, hebben we toch al besloten om te vertrekken. Er is geen tijd te verliezen!

‘Wát gaan jullie doen?’ vroeg Bas Bonje vol ongeloof, terwijl hij even met het hoofd schudde. Dat was weer typisch iets voor mama en papa. Steunzolen maken voor platvoetsalamanders. Wie verzint zoiets? Zo idioot hadden zelfs zijn ouders het nog nooit gebakken! Bas Bonje zuchtte diep en staarde wat afwezig naar hun trouwfoto, waarop ze breed stonden te glimlachen met kapsels van vroeger waar ze zich diep voor zouden moeten schamen.

De heer en mevrouw Bolleboos leerden elkaar kennen toen ze beiden studeerden aan dezelfde universiteit. Hij verdiepte zich in de biologie, zij ontdekte de wondere wereld van de natuurkunde. Ze woeien, echt bijna letterlijk, tegen elkaar aan op een zomeravondelijke protestactie tegen het kappen van een bos dat volgens de eigenaar eerder een veld met amper een paar struiken was. Het klikte vrijwel meteen tussen de twee en ze brachten de nacht door op de bosgrond en in elkaars armen tussen de kampvuren, bloemenkransen en zangstondes begeleid door slecht gestemde gitaren.

De combinatie van dat alles maakte zoveel kabaal dat de weinig overgebleven wilde dieren in het bos ermee

dreigden te verhuizen en zelf alle bomen om te hakken als het verliefde stelletje en hun zingende vrienden het niet wat rustiger aan deden. En zie... Zo'n negen maanden later werd Bas Bonje geboren. Als eerste en enige kind. Voor meer nazaten hadden de heer en mevrouw Bolleboos geen tijd. Het waren immers allebei fanatieke wereldverbeteraars, en dan staat het opvoeden van een kind al gauw in de weg.

Zij ging lesgeven aan de universiteit waar ze gestudeerd had, hij besloot te doctoreren in de 'Experimentele herstelkunde van het klimaat door implementering van de raakvlakken der aangrenzende vakgebieden van de wetenschap'.

Zijn proefschrift ging over de introductie van de brulkikker en de schreeuwapen in de wouden van de eeuwige stilte in Japan. Dat was qua lawaai stevig tegegevallen, maar aangezien de keizer van Japan, voor wie die wouden tenslotte bedoeld waren, toentertijd zo doof was als een werkloze fluitketel, had hij nog net een zes op tien gekregen.

Als kersverse doctor in de experimentele herstelkunde zag de heer Bolleboos het als zijn taak om de wereld te redden van de ondergang. Dat die experimentele herstelkunde een tak van de wetenschap was die nog in de kinderschoenen stond werd daarbij soms ongewild en pijnlijk duidelijk. Zo was zijn poging om kaal gekapte stukken regenwoud opnieuw aan te planten met bamboe en klimop volledig mislukt. Die plantensoorten woekeren toevallig als ongecontroleerde la-

va-uitbarstingen, zodat er op twee weken tijd een dorp of zes ontruimd moest worden.

Ook het experiment om zeeleeuwen in contact te brengen met landleeuwen, zodat ze vanwege plaatsgebrek konden gebruikmaken van dezelfde habitat, bleek niet voor herhaling vatbaar. Ook al hebben die beesten dan dezelfde achternaam. Het enige contact tussen beide diersoorten die naam waardig gebeurde tijdens de maaltijden, waarbij de zeeleeuwen in kwestie de maaltijd waren en de landleeuwen diezelfde maaltijd nuttigden! Een of andere Afrikaanse president kon er niet om lachen en zette de doctor in de experimentele herstelkunde cito presto zijn land uit, wat de heer Bolleboos ook probeerde om de man te sussen. Natuurlijk waren er vijftig procent van de proefdieren verdwenen. Dat wist de doctor zelf ook wel! Maar je kon dat ook positief bekijken. Een glas dat voor de een halfleeg was, was voor een ander halfvol. Tenslotte waren die zeeleeuwen ook niet echt verdwenen. Ze zaten in de magen van hun landelijke soortgenoten en zouden dra weer tevoorschijn komen, weliswaar in de vorm van...

Daarna had de doctor snel zijn koffers gepakt. Ook halfvol. Omdat hij aan het gezicht van die Afrikaanse president te zien niet meer tijd zou krijgen om langer in te pakken.

Op alle red-de-wereld-reizen van de heer Bolleboos gingen vrouw en zoonlief stevast met hem mee. Mevrouw Bolleboos steunde haar man door dik en dun,

en in het begin zorgde de kleine Bas Bonje weinig voor problemen. In een wiegje of een kinderstoel is zo'n dreumes immers nogal makkelijk in de omgang.

De problemen begonnen pas toen de jongen leerde lopen en per se wilde meespelen met de schreeuwapen in de stille wouden of de brulkickers wilde strelen in hun modderpoel.

De ouders van Bas Bonje waren zo druk bezig met het redden van de wereld dat ze hun zoon vaak totaal uit het oog verloren en na een drukke dagtaak niet eens meer wisten waar ze de jongen voor het laatst gezien hadden. Het werd zelfs zo erg dat ze twee keer vergaten hem mee terug naar huis te nemen en pas in de taxi voor hun deur ontdekten dat zoonlief in een of ander ver land was achtergebleven.

De eerste keer vonden ze hem na een terugvlucht twee dagen later onder een bamboestengel die overwoekerd was door de klimop. De tweede keer durfden ze zelf niet terug te keren naar Afrika en schreven een erg beleefde brief naar een of andere president, of die alsjeblijft hun zoontje zou willen terugsturen met de post.

Zo komt het dat Bas Bonje op de familiefoto's van zijn vijfde verjaardag te zien is met een poststempel op zijn voorhoofd. Het had wel zes weken geduurd voor die inkt weggesleten was.

Van toen af werd besloten dat Bas Bonje thuis zou blijven als zijn ouders weer een keer de wereld in trokken. Hij was tenslotte al een grote jongen!

★ ★ ★

Maar denk niet dat je de hele vakantie alleen zal moeten doorbrengen, Bas Bonje! We hebben geregeld dat je kan gaan logeren bij die oude tante van me, tante Geola. Weet je wie ik bedoel? Ze doet misschien af en toe wat raar, maar het is een best mens en ze was meteen akkoord om je in huis te nemen. Ze was zo blij om wat gezelschap te hebben deze zomer. Ze woont op een echt kasteel met een hele grote tuin, waar je je vast zal kunnen amuseren. Zodra we klaar zijn met onze expeditie, komen we je daar gewoon weer ophalen.

‘Als jullie het niet vergeten tenminste’, mompelde Bas Bonje nukkig. Hij ging zitten op een stoel en las het laatste stukje opnieuw. Zijn mama had een oude tante die Geola heette en op een echt kasteel woonde. Dat was meteen ook het enige wat hij van het mens wist. Hij had ooit een oude vergeelde foto van haar gezien, van toen ze hem was komen bezoeken bij zijn geboorte. Daarop was te zien hoe zij vrolijk in zijn wang kneep, waarna hij het op een huilen zette. Verder stuurde ze de jongen elk jaar trouw een verjaardagskaart. Gek genoeg was dat altijd op haar verjaardag en nooit op de zijne. Waarom kwam die tante zo plotseling in zijn leven opduiken?

En waarom nu pas? Waarom had die tante Geola al die jaren voordien niet op hem kunnen passen?

Het adres, de reisroute, geld voor trein en bus en wat zakgeld liggen op de tafel.

Bas Bonje Bolleboos verplaatste zijn blik naar het kleine Japanse boompje dat decoratief stond te wezen op de eettafel in de woonkamer. Tegen dat boompje leunde een envelop met behoorlijk wat bankbiljetten in. Wat zijn mama gewoontjes 'wat zakgeld' noemde, bleek na vlug telwerk een behoorlijke hoeveelheid zakgeld te zijn. Bas Bonje liep naar zijn slaapkamer en sloeg zijn spaarvarken stuk. In combinatie met de inhoud daarvan zou hij er warmpjes in zitten die zomer. De jongen liep stralend de trap weer af.

Zodra we de kans krijgen proberen we even te bellen om te horen of je goed bent aangekomen. Maar je weet hoe dat gaat op expedities. Vaak is contact opnemen erg moeilijk. Dus geen paniek als je niet meteen wat van ons hoort.

'Volgens mij hebben die platvoetsalamanders meer reden om paniekerig te zijn dan ik', lachte Bas Bonje een beetje vals. Ondertussen bekeek hij het kaartje met het adres en de reisroute.

Tante Geola
Kasteel Tot Slotte
Grauwe Galgenvelden 3
R.I.P. Krot-Kronkelinge.

‘Grauwe Galgenvelden.’ Er liep een rilling over Bas Bonjes rug. Hij probeerde er zich niet te veel bij voor te stellen. En van Krot-Kronkelinge had Bas Bonje Bolleboos nog nooit gehoord. Een snelle studieronde op de computer in de woonkamer maakte hem niet veel wijzer. Hij kon geen enkele kaart vinden waarop het plaatsje Krot-Kronkelinge stond. Dat beloofde niet veel goeds! Waarschijnlijk was Krot-Kronkelinge zo klein dat het een vermelding op een kaart niet waard was. Het was vast een piepklein en stom gehucht waar niks maar dan ook helemaal niks te beleven zou zijn die zomer. Bas Bonje plofte weer neer op de stoel. Wat fijn! Dat moest hem weer overkomen!

De jongen bestudeerde aandachtig de rest van de reisroute en ontdekte dat hij nog ruim een uur had om op het station te komen. Normaal iets minder, maar hij moest met die stomme bakfiets!

Het eerste stuk van de reis zou hij met de trein afleggen. Die rit zou zo’n anderhalf uur duren, waarna hij nog zo’n veertig minuten met de bus verder moest, tot aan de eindhalte van de lijn in Krot-Kronkelinge. ‘Eindhalte van de lijn.’ Weer dat onbehaaglijke gevoel!

Bas Bonje besloot om geen tijd te verliezen. Hij liep naar de bergruimte naast de kelderdeur en trok zijn klaar-voor-overlevingstochten-rugzak uit de kast. Daarin zaten alle dingen die je bij een plots vertrek nodig had braaf op hem te wachten. Zaklamp, zakmes, zonnebrandolie, pleisters, zonnebril, petje en sjaltje, teddybeer. Die zat goed verstopt in een van de zijzakjes. Dat mocht namelijk niemand weten! Hij hoefde die rugzak maar te pakken en had alles meteen bij elkaar. Het enige wat hij nog moest toevoegen waren kleren. Aangezien het zomer was, zou dat nogal meevallen. En hij besloot niet te veel mee te nemen omdat tante Geola vast een wasmachine zou hebben.

Niet zo gek veel later stond Bas Bonje dus weer in de woonkamer, stak de reisroute en zijn zakgeld weg en las met een half oog het laatste stukje van de brief.

Als je geen tijd meer hebt om te eten, lief Bolleboosje van me, maak je dan niet ongerust. In de ijskast ligt een verrassing op je te wachten. Een supergezond lunchpakket dat ik met veel liefde voor je heb klaargemaakt. Een zevenentwintiggranen-zaden-en-noten-broodje rijkelijk belegd met zeewierstrengen, natuurlijke schimmels en geroosterde insectenlarven. Zo kan je tijdens de treinrit lekker aan ons denken bij het eten van die gezonde snack!

‘Of tijdens het overgeven.’ Bas Bonje Bolleboos trok een beetje wit weg en opende voorzichtig de deur van de koelkast op een kiertje. Hij loerde met één oog naar binnen. Je wist tenslotte nooit. Misschien leefde zo’n broodje nog. Of kon het spontaan exploderen bij de minste aanraking. Maar het broodje-veel-te-gezond lag rustig koud te wezen in de koelkast. Het stonk een beetje, vond Bas Bonje, en erg aantrekkelijk zag het er niet uit. Maar bewegen deed het gelukkig niet.

De jongen besloot om geen risico te nemen en eerst een stukje aan de hond van de burens te voederen. Dat beest kwam immers steevast vanuit de struiken aanwaggelen telkens als Bas zich in de tuin vertoonde. Toen het dier zich na het ruiken van het broodje jankend terugtrok en zijn klaagzang tot aan de hoek van de straat te horen was, waarbij nota bene alle andere honden van de straat zijn gejamk overnamen, wist Bas genoeg. Hij kieperde het broodje netjes in de daarvoor bestemde vuilcontainer, die van het klein gevaarlijk afval, en besloot glimlachend even binnen te wippen bij het hamburgerrestaurant vlak naast het station. Hij zou daar zijn lunch wel halen.

Bas Bonje Bolleboos keek met gemengde gevoelens toe hoe de passagiersdeuren van de trein zich automatisch sloten en hoe het logge gevaarte zich met het gekraak en gekreun van een bijna afgedankt treinstel in beweging zette. Hij rechte zijn rug en strekte zijn benen,

blij dat hij na anderhalf uur van die veel te harde zitbank verlost was. Hij wreef zachtjes over zijn licht protesterende ingewanden omdat hij op veel te korte tijd twee hamburgers, een cheeseburger en twee grote cola's naar binnen gewerkt had. Hij had misschien toch moeten luisteren naar die kaartjesknipper, toen die met enig leedvermaak vroeg of wat hij deed wel verstandig was.

Bas dacht terug aan hoe hij het kleine boemeltreintje was komen binnenstormen, net op tijd, met een zak vol fastfood in zijn hand geklemd. Hij had niet eens meer de tijd gehad om zijn bakfiets op slot te leggen. Hij koos snel een plaatsje bij het raam, vanwaar hij de fietsenstalling prima in het oog kon houden. Hij genoot alvast op voorhand van het feit dat het vehikel voor noodgevallen vast snel gestolen zou worden, zodat hij het nooit meer hoefde terug te zien. Maar tot zijn grote teleurstelling liep iedereen de bakfiets straal voorbij. Zelfs de ongure types, die er toch echt als dieven of ander tuig uitzagen, toonden niet de minste interesse. Zie je wel! dacht Bas Bonje triomfantelijk, terwijl hij een eerste keer zijn tanden in een hamburger zette. Echt helemaal niemand wil zo'n vehikel hebben. Alleen zijn ouders. Toen het station langzaam in de verte verdween, en de eerste hamburger in zijn buik, maakte Bas Bonje het zich makkelijk op de bank bij het raam en slurpte schandalig hard van zijn eerste cola, tot die kaartjesknipper kwam.